

[Enggaard.]

Jeg sporede altså hos hr. Ove Hansen en betydelig principiel interesse for udlignings-siden af sagen. Hr. Niels Helveg Petersens opfattelse på det radikale venstres vegne kender vi i kraft af det radikale forslag om det, og også de konservative har i deres forslag været enige med andre partier om udligningens nødvendighed. Derfor tror jeg, der vil kunne skabes en samling her i folketinget om, at denne væsentlige side tages der fat på uden unødigt tøven.

Jeg tror ikke, det er nødvendigt, at man i første omgang — jeg erkender, at tiden er knapp — etablerer råd eller andre organer til at bestyre en sådan udligningsordning. Det vil efter mit skøn kunne klares af indenrigsministeriet forholdsvis enkelt. Det vil være en retfærdighedshandling over for udligningskommunerne og internt, inden for området, mellem amter og centralkommuner, give en sådan udligning, at vi over for resten af landet vil kunne sige, at vi i hvert fald har taget et beslutsomt skridt i retning af at virkeliggøre det, som var meningen med kommunalreformen.

Hr. Niels Helveg Petersen var inde på spørgsmålet om, hvorvidt de 37 medlemmer i forslaget til et hovedstadsråd var noget helligt tal. Jeg vil da gerne give udtryk for, at ej heller for venstre er 37 noget helligt tal. Vi ser gerne, at dette tal kan være højere end 37, hvis det kan være basis for at skabe enighed om et fornuftigt samarbejde på dette grundlag. Men 37 var vel det tal, som man fandt frem til som det mindste tal, der kunne give en rimelig god fordeling såvel mellem partierne i området som fordelt geografisk inden for området. Men som sagt, det må for min skyld gerne være højere end de 37, hvis det kan give en løsning.

Over for boligministeren, som var inde på spørgsmålet om landsplanlægningens betydning, vil jeg gerne understrege, at jeg er enig med ham i dette. Jeg var også i mit første indlæg inde på tankegangen om, at en nødvendig regionplan i dette område må indpasses i det større billede, som en landsplanlægning udgør. Jeg tror, en række af de ting, som alle de gode tanker, der i dag har været fremme om planlægning i dette område, sigter på, spørgsmålet om forureningsbekæmpelse, spørgsmålet om overfladefrafikens afvikling, spørgsmålet om bebyggelse af

områder, er ting, som hænger nøje sammen med, hvilken vækstrate denne region skal have i forhold til de muligheder, som andre dele af landet skal have. Derfor tror jeg, at en fornuftig landsplanlægning på mange måder kan være med til at afværge en vækst i de problemer, som de mange forslag, vi behandler i dag, sigter imod at løse.

Jeg er med hensyn til amtsrådenes henvendelse, hvor man anmoder om, at der på en eller anden måde lovfæstes et samarbejde tværs over amtsgrænserne, enig i, at dette er en rigtig tanke. Jeg vil gerne, at dette drøftes videre i det udvalg, som nedsættes, og jeg er parat til samarbejde med hensyn til en sådan bestemmelse om et nødvendigt samarbejde over amtsgrænserne, selv om der ikke i dette efter min mening skal ligge en omfattende sag, der kunne komme til at hedde sjællandske lov eller på anden måde minde om tidligere tider inden for historien, hvor visse love kun gjaldt for en bestemt del af landet.

Jeg tror, en regionplan inden for hovedstadsområdet er nødvendig som supplement til de andre ting; det vil jeg gerne bekræfte, og det tror jeg også fremgik af mit første indlæg.

Med hensyn til de politiske chancer, efter at vi nu har lyttet til partiernes opfattelser af de forslag, som har været til behandling, tror jeg, indenrigsministeren trods sin påtagne optimisme i svarrunden alligevel i sit indre vil erkende, at det kan være så som så med hensyn til på tastaturet at kunne tælle jastemmerne sammen til fordel for ministerens storamtsforslag. Der lød også fra ministerens egne partifæller overbevisende og stærke ord, som ikke ligefrem støttede tanken om storamtet. Jeg tror derfor, at det, som jeg sluttede min tale med, er det centrale, nemlig at overveje: hvordan undgår vi, at sagen går i stå, hvordan undgår vi, at striden om storamt kontra hovedstadsråd eller planlægningsråd får tingene til ikke at udvikle sig i en naturlig hurtig takt? Det er det centrale emne. Det er med henblik på dette, jeg har nævnt spørgsmålet om at starte med udligningen, for at fremskridtene kan manifestere sig, og jeg tror, at det må blive en central bestræbelse i de politiske overvejelser, som nu skal begynde, at vi prøver ikke at lade tingene gå på noget skær med hensyn til storamt eller hovedstadsråd,